

та“, казало по голѣмото на по малкото, а азъ ще земнѣ ѳребицата; защото и ѳицата струватъ колкото ѳребицата“. — „Като е тѣй“, отговорило по малкото, „менѣ дай ѳребицата, а ты земни ѳицата“. Тѣй тѣ наченѣли да са каратъ, и отъ каранѣето достигнѣло до бой. Като са дърмиличкали тѣ та са дърпали и биѣли, изъ рѣцѣтѣ на по голѣмото ѳребицата изхвърква и тѣ я изгледали, а по малкото екочило връхъ ѳицата и гы смазало. И тѣй нито за едното, нито за другото останѣло нѣщо да земне, „Правда има баща ни“, рѣкли тѣ тогазъ помежду си: „дѣто е казвалъ намъ много пѣти: — *Който не е благодаренъ на малкото, той изгубва и многото.*

Жаба и волъ.

Една жаба нѣкога си като видѣла единъ волъ да пасѣлъ на полето, поревнѣло ѣ са да са сравнява съ него на голѣмина. Тя была завистлива — и тѣй топори са, пѣхти та са напрѣга и надува. „Погледни, крѣсло!“ казва тя на другарката си: „ще станѣ ли и азъ като него?“ — „Не, сестро, голѣма разлика! никакъ! никакъ и никога не можешъ станѣ ты като вола“. — „Погледни, погледни сега какъ ще са надуѣ ѣоще по силно, та ще са набабарчѣ и разширочѣ. . . . Е! какъ ти са видѣ? не станѣхъ ли по голѣма и по дебела?“ — „Комахай съвѣзмъ! ты пакъ си толкози, колкото и по напрѣдъ“. — Напрѣгнаѣла са тя поще по силно и пита: „А сега какъ съмъ? не са ли изравнихъ съ вола? може билъ и по голѣма да станѣхъ“. — „Се туй си и толкози си пакъ,“ отговорила ѣ другарката: „надувай са и чапвай са както щепъ и колкото щепъ“.

Тѣй завистницата пѣхтѣла та са напрѣгала и